

Теплий-теплий сніг

Оксана Сайко

За вікном кружляв лапатий сніг. Леся сиділа на підвіконні, підперши колінами підборіддя, й до болю в очах споглядала ці невагомні меланхолійні крижані клаптики білого пуху, що навіювали їй відчуття сумовитої мелодії. Завжди, коли було сумно, Леся брала до рук скрипку, і музика проганяла її смуток. Тоді вона забувала про неприємності. Раділа, бо – хай там що – в неї є музика, яку вона розуміє, а музика розуміє її... Але сьогодні їй не хотілося грати на скрипці. Вона замкнулася у своїй кімнаті з думкою просидіти на самоті цілісінький вечір. І марно мама стукала у двері та кликала вечеряти – вона не хотіла нікого бачити.

Вже сутеніло, сіре небо нависало над дахами будинків, та Леся не дивилася на годинника, що тихцем собі вицокував на книжковій полиці.

Та й не треба було – вона й так відчувала, що шоста вже давно минула.

Про ту вечірку, що її клас разом із паралельним вирішили влаштувати на день святого Валентина, було стільки розмов і стільки приготувань! На всіх перервах хлопці про щось жваво перемовлялися, напевно, готували для дівчат якийсь сюрприз, та й дівчата здавалися урочисто загадковими... У кожного було передчуття свята. Тільки вона, як завжди, лишилася осторонь і на вечірку не пішла.

Та цьому ніхто й не здивувався – вона ж була білою вороною. Не раз Леся помічала на собі відверто насмішкуваті, а то й награно співчутливі погляди однокласників. На їхню думку, їй було чого співчувати – у неї не було ані мобільного телефону, ані комп'ютера. Дівчата косилися на її немодний, надто скромний одяг, а побачивши зі скрипкою – захихотіли...

Спочатку вона переймалася тим, що про неї думають і як її сприймають інші. Вона часто нишком плакала, а трохи згодом навчилася не звертати на це уваги, хоч не раз доводилося проганяти смуток і прикромці за допомогою скрипки і музики.

Звісно, все могло б бути інакше, якби в неї були багаті батьки. Тоді однокласники ставилися б до неї прихильно, і вона, можливо, зовсім не відрізнялася б від них... Але у Лесі ніколи не було тата, а мама заробляла дуже мало. Та про це вона не шкодувала й ніколи не докоряла матері, нічого в неї не вимагала. Леся навіть мала потаємну мрію, про яку не розповідала нікому, окрім хіба що Віктора, – стати відомою скрипалькою й допомагати мамі.

Віктор був, мабуть, єдиним, кому вона могла розповісти все, що лежало на душі. З ним було легко і просто, а головне – він її розумів, здавалося, з півслова. Їхня дружба розпочалася місяць тому, коли у школі відбувся концерт юних талантів, і Леся зіграла "Зиму" Вівальді. Саме після концерту до неї підійшов Віктор, що вчився в паралельному класі.

– Слухай, а я не знав, що ти так класно граєш! – сказав до неї, всміхнувшись.

Відтоді Віктор часто чекав на Лесю після уроків, щоби провести додому. І хоч від

школи до її будинку було зовсім недалеко, вони навмисне обирали собі довшу дорогу, щоби мати більше часу для розмов. Невдовзі про їхню дружбу знав уже весь клас. Але відтоді Леся помітила ще більшу неприязнь своїх однокласниць. Щойно побачивши її, вони починали перешіптуватися й хихотіти, і Леся відчувала, що йдеться про неї та Віктора.

Звісно, вона обов'язково пішла б на ту вечірку, щоб бути на святі разом з Віктором, і навіть заощадила трохи кишенькових грошей, аби не просити в матері. Вона дуже хотіла піти і, звісно, пішла б, якби не одна випадково почута розмова. До свята залишалось кілька днів, і дівчата зібралися після уроків обговорити подробиці. Леся не могла брати участі у цьому обговоренні, бо поспішала в музичну школу, та, вже вибігши на вулицю, раптом згадала, що забула в класі рукавички, й повернулася. Двері класу були нещільно причинені, і те, що вона почула, змусило зупинитися біля дверей.

– Вона поки що не здала на вечірку грошей, сказала, що завтра принесе. Але, напевно, як завжди, не піде... Як завжди, в неї грошей нема... Біла ворона... Її ж, крім скрипки, ніщо не цікавить, – впізнала вона голос старости Галки.

– Та прийде вона, не хвилюйтесь! Заради Віктора прийде! От буде шоу!

Хтось захихотів:

– То ж треба – такий крутий хлопець, а знайшов собі замухришку, сіру мишку! Уявляєте, як вона прийде на цей вечір? У старомодних джинсах і маминому светрі! Зустрічатися з таким хлопцем і так вдягатися... Мені було б соромно!

– Напевно, Віктор просто не має смаку...

– Та він просто не встиг до неї придивитися як слід! От побачить нашу білу ворону на вечірці й одразу втече! – знову озвалася Галка.

Дівчата зареготали. Леся так і не зайшла до класу, вона швидко вибігла зі школи, нічого не бачачи перед собою крізь сльози.

...А годинник цокав і цокав, рівномірно відлічуючи секунди часу. Вже зовсім стемніло, у вікнах будинків навпроти світилися вогники, а Леся все ще сиділа на підвіконні, дивлячись на сніг, що безупинно кружляв над містом. Їй хотілося самій перетворитися на таку крижану маленьку сніжинку і полетіти кудись у вихорі вітру, далеко-далеко, і щоб її ніхто не знайшов... Телефонний дзвінок, що надто різко пролунав у цій тиші, змусив її здригнутися. Якийсь час Леся не піднімала слухавки, але дзвінки були надто настирливі та вперті, довелося підійти до телефону. Це виявився Віктор.

– Що сталося, Лесю? Чому ти не прийшла?

– Я вирішила лишитися вдома, – тихо відказала вона.

– Я так і знав, – зітхнув Віктор. – Вийди, будь ласка, я коло твого під'їзду.

Леся хотіла заперечити, але Віктор швидко поклав слухавку – мабуть, телефонував з мобільника... Хвилю повагавшись, вона зітхнула і, накинувши куртку, вийшла з дому.

– Це тобі, – промовив Віктор, простягаючи їй невеличку рожеву коробку, як тільки вона підійшла. – Зі святом святого Валентина!

У коробці виявився порцеляновий ангелик, що тримав у руках маленьку скрипку.

- Я подумав, що він чимось схожий на тебе, - всміхнувся Віктор.

- Дякую, - почервоніла Леся, - а я тобі нічого...

- Ти зробиш мені подарунок, якщо просто погуляєш зі мною, - знову всміхнувся Віктор.

Леся взяла його під руку, й вони попрямували освітленою ліхтарями вулицею.

- А знаєш, - заговорив Віктор, - я ж на ту вечірку тільки заради тебе й прийшов.

- А я хотіла піти, але не пішла... через дівчат... Ну, це довго пояснювати... Та й неважливо...

- Я відразу це зрозумів, коли запитав їх, чому тебе нема, і почув не надто гарну відповідь... - відказав Віктор. - І сказав їм про це...

- Що ти їм сказав?

- Що вони просто заздять тобі!

- Заздять? - здивовано вигукнула Леся. - Мені? Чому?

- А тому, хоча б, що ти не схожа на них! А ще тому, що ти так класно граєш на скрипці!

- Але всі мене вважають білою вороною, - важко зітхнула Леся.

- Ну і нехай. Але саме ця біла ворона, і ніяка інша, мені дуже подобається! - відказав Віктор.

Новий порив пронизливого вітру закружляв лапатим снігом, але тепер він здався Лесі зовсім не крижаним, а теплим-теплим...